

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Zijn cliënt, een vroeg grijze zenuwachtige vijftiger met een bril montuur uit zijn jeugd met plusglazen, was van het type *control freak*. X was een keer bij hem thuis geweest en was toen meegetrouwd naar een kleine kamer van onder tot boven volgestouwd met een wandstelsysteem met tientallen laatjes waarin elke snipper papier keurig was gearchiveerd die Henk Stevens, want zo heete hij, in zijn leven onder ogen had gehad.

In de zomer kreeg X steevast een kaartje van Henk vanuit Zwitserland, voorzien van een voorgetypte adressticker. X verdacht Henk er zelfs van dat hij, uit een niet door feiten gevoede angst dat er enig jaar geen ansichtkaarten voorhanden zouden zijn, uit voorzorg een voorraadje had ingeslagen, naar huis had meegenomen en mogelijk zelfs het eeuwige zonnetje al thuis had getekend. Alleen de lokale temperatuur behoefde dan nog ter plekke te worden ingevuld. Verdere tekst vond Henk trouwens niet nodig.

Henk was getrouwd met Mary, spreek uit Meerie, wier naam op de steevast enkele dagen voor Sinterklaas binnenkomende Kerstkaart – je wist nooit hoe de Kerstdrukke dat jaar bij de Posterijen zou uitpakken – X's mondhoeken licht deed krullen. Mary Christmas, jawel.

Om kort en goed te gaan, het waren doodgoeie vriendelijke mensen, zoveel was hem na zoveel jaren wel duidelijk. Burgerlijk mischien, maar ze deden niemand kwaad.

Uitgerekend Henk nu was gedagvaard omdat hij de zoon van buurman had gepoogd dood te rijden. Uit zijn immense en zeer volledige archief had Henk een ordner samengesteld met daarin een bloemlezing van de vijftien jaar terreur die de buurman en zijn gezinsleden hadden uitgeoefend jegens Henk en Mary.

'Weet je wat jij allang had moeten doen, Henk', had X verzucht na het lezen van de ordner.

Henk kende het vervolg. 'Populair gezegd' – een van Henks favoriete uitdrukkingen naast 'je begrijpt wat ik bedoel' – 'krijg ik zo'n huis nooit terug.'

De dagvaarding leek erger dan het in werkelijkheid was. Henk had zijn automobiel, een door hem gekoesterd busje van Japanse makelij, dat behoudens de jaarlijkse reis naar de Zwitserse Alpen nauwelijks van stal kwam, bij terugkeer van de halfjaarlijkse onderhoudsbeurt, achteruit de garage onder zijn woning in willen rijden, maar moest een keer steken om goed uit te komen en juist op dat moment was de buurjongen voor zijn auto 'gesprongen', aldus Henk. Buurjongen had nog gescholden, gespuugd en naar eigen zeggen zijn voet 'tegen het portier gezet', waardoor een deuk was ontstaan in het portier van de bus. Niet niks voor Henk.

'Het is allemaal in scène gezet,' sprak hij berustend, volledig murw na zoveel jaren jaar burenhel.

X had het p.v. met Henk doorgenomen en was, met de nodige onderbrekingen door het telkenmale teruglopen van de door Henk bewandelde zijsporen, tot een aardige opsomming gekomen van verschillen en onregelmatigheden in de diverse getuigenverklaringen.

'Er liggen wel vier verklaringen tegen je', had hij gezegd, maar meteen had hij spijt van zijn mogelijk als twijfel aan Henks versie van het verhaal uit te leggen opmerking. Door de plusglazen keek Henk hem met zijn hondenogen verdrietig aan. 'Tis de macht van het getal', meende hij.

'We gaan ervoor hè?' sprak Henk bij het afscheid met een lichte trilling in zijn onderlip.

Op zitting keek het buurgezin op de publieke tribune in zwijgende veroordeling toe hoe zijn cliënt de tafel voor hem inrichtte.

Uit zijn ooghoeken zag X een leesmap met in het doorzichtige vakje bestemd voor visitekaartjes een velletje papier met daarop de namen en telefoonnummers van de griffie van de rechtbank, parket en hemzelf. Zijn cliënt was ook nu op alles voorbereid.

Toen de politierechter belangstellend vroeg naar zijn persoonlijke omstandigheden, zei Henk: 'Die vraag kan beter door mijn advocaat worden beantwoord.'

X nam Henk daarop even apart en legde uit dat hij 'niet op de filmset' zat en dat deze vraag geen kwaad kon.

Of de burens al eens geprobeerd hadden te praten, besloot de politierechter de zitting met een vraag. Dat stadium waren ze voorbij.

Weer buiten reden Henk en Mary nog een stukje met hem mee. Ze hadden, och arm uit vrees voor beschadiging van de bus bij de garage, een auto geleend en die auto zes straten verderop geparkeerd. Het tweetal bedankte hem hartelijk. Hij keek peinzend toe hoe ze zich in de auto wurmden en stelde zich voor hoe het zou zijn om straks de bus weer de garage in te rijden.